TEISINGUMO TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2023 m. balandžio 27 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Elektroninė komercija – Direktyva 2000/31/EB – 1 straipsnis – Taikymo sritis – 2 straipsnio c punktas – „Įsisteigusio paslaugų teikėjo“ sąvoka – 3 straipsnio 1 dalis – Informacinės visuomenės paslaugų, kurias teikia valstybės narės teritorijoje įsisteigęs paslaugų teikėjas, teikimas – Šveicarijos Konfederacijos teritorijoje įsisteigusi bendrovė – Netaikymas *ratione personae* – SESV 56 straipsnis – Europos bendrijos bei jos valstybių narių ir Šveicarijos Konfederacijos susitarimas dėl laisvo asmenų judėjimo – Taikymo sritis – Draudimas riboti paslaugų teikimą tarpvalstybiniu mastu, neviršijantį 90 dienų per kalendorinius metus – Paslaugų teikimas Italijoje ilgesnį nei 90 dienų laikotarpį – Netaikymas *ratione personae* – SESV 102 straipsnis – Prašyme priimti prejudicinį sprendimą nenurodyta informacija, leidžianti nustatyti ryšį tarp ginčo pagrindinėje byloje ir galimo piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi – Nepriimtinumas“

Byloje C-70/22

dėl *Consiglio di Stato* (Valstybės Taryba, Italija) 2022 m. sausio 27 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2022 m. vasario 1 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Viagogo AG

prieš

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM),

Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM),

dalyvaujant

Ticketone SpA,

TEISINGUMO TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė M. L. Arastey Sahún, teisėjai N. Wahl (pranešėjas) ir J. Passer,

generalinis advokatas M. Szpunar,

kancleris A. Calot Escobar,

* Proceso kalba: italų.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Viagogo AG*, atstovaujamos *avvocati* E. Apa, E. Foco, M. V. La Rosa, E. Marasà, M. Montinari ir I. Picciano,

– Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocati dello Stato* R. Guizzi ir F. Varrone,

– Europos Komisijos, atstovaujamos M. Angeli, S. Kalėdos, U. Małecka ir L. Malferrari,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) (OL L 178, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 25 t., p. 399) 3, 14 ir 15 straipsnių, siejamų su SESV 56 straipsniu, ir dėl SESV 102 ir 106 straipsnių išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Ženevoje (Šveicarija) įsteigtos bendrovės *Viagogo AG* ginčą su *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* (AGCOM, Ryšių reguliavimo institucija, Italija) ir *Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato* (AGCM, Konkurencijos ir rinkos priežiūros institucija, Italija) dėl 3 700 000 EUR baudos, kurią AGCOM skyrė *Viagogo*.

Teisinis pagrindas

EB ir Šveicarijos susitarimas

3 1999 m. birželio 21 d. Europos bendrija ir jos valstybės narės su Šveicarijos Konfederacija Liuksemburge (Liuksemburgas) pasirašė septynis susitarimus, įskaitant Susitarimą dėl laisvo asmenų judėjimo (OL L 114, 2002, p. 6, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., OL 353, 2009, p. 71, toliau – EB ir Šveicarijos susitarimas). 2002 m. balandžio 4 d. Tarybos ir Komisijos, bendradarbiavimo mokslo ir technologijų srityje susitarimo atžvilgiu, sprendimu 2002/309/EB, Euratomas dėl septynių susitarimų sudarymo su Šveicarijos Konfederacija (OL L 114, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 41 t., p. 89; klaidų ištaisymas OL L 210, 2015, p. 38) šie susitarimai buvo patvirtinti Bendrijos vardu. Jie įsigaliojo 2002 m. birželio 1 d.

4 EB ir Šveicarijos susitarimo 1 straipsnyje „Tikslas“ numatyta:

„Šio Susitarimo tikslas yra Europos bendrijos valstybių narių ir Šveicarijos piliečiams:

<…>

b) palengvinti paslaugų teikimą Susitariančiųjų Šalių teritorijoje ir ypač liberalizuoti trumpalaikių paslaugų teikimą <…>“.

5 EB ir Šveicarijos susitarimo 5 straipsnis „Paslaugas teikiantys asmenys“ suformuluotas taip:

„1. Nepažeidžiant kitų Susitariančiųjų Šalių specialiųjų susitarimų, ypač dėl paslaugų teikimo <…>, paslaugas teikiantys asmenys, įskaitant bendroves pagal I priedo nuostatas, per vienerius kalendorinius metus turi teisę teikti paslaugas kitos Susitariančiosios Šalies teritorijoje ne ilgiau kaip 90 realaus darbo dienų.

<…>“

6 Pagal EB ir Šveicarijos susitarimo 15 straipsnį „Priedai ir protokolai“ šio susitarimo priedai ir protokolai yra neatskiriama jo dalis.

7 EB ir Šveicarijos susitarimo I priedo 17 straipsnyje „Paslaugas teikiantys asmenys“ nurodyta:

„Paslaugų teikimo atžvilgiu pagal šio Susitarimo 5 straipsnį draudžiami:

a) bet kokie apribojimai teikti paslaugas tarpvalstybiniu mastu Susitariančiosios Šalies teritorijoje ne ilgiau kaip 90 realaus darbo dienų per vienerius kalendorinius metus

<…>“

8 Pagal šio priedo 18 straipsnį jo 17 straipsnio nuostatos taikomos bendrovėms, įkurtoms pagal Bendrijos valstybių narių arba Šveicarijos Konfederacijos teisės aktus ir turinčioms registruotą buveinę, centrinės administracijos vietą arba pagrindinę verslo vietą susitariančiosios šalies teritorijoje.

9 To paties priedo 21 straipsnyje nustatyta:

„1. Šio priedo 17 straipsnio a dalyje nurodytų paslaugų visas teikimo laikas, nenutrūkstamas ar susidedantis iš kelių laikotarpių be pertraukos, per vienerius kalendorinius metus negali trukti ilgiau nei 90 realaus darbo dienų.

<…>“

Sąjungos teisė

10 Direktyvos 2000/31 19 konstatuojamojoje dalyje numatyta:

„Vieta, kurioje įsisteigęs paslaugų teikėjas, turėtų būti nustatyta vadovaujantis Teisingumo Teismo precedento teise [jurisprudencija], pagal kurią įsisteigimo sąvoka apima faktinį ekonominės veiklos vykdymą neribotą laiką turint nuolatinę buveinę; <…> įmonės, teikiančios paslaugas interneto svetainėje, buveinė yra ta vieta, kur ji verčiasi ekonomine veikla, buveine negalima laikyti tos vietos, kurioje saugoma interneto svetainę palaikanti techninė įranga ar ta vieta, kurioje galima pasiekti interneto svetainę; <…>“

11 Šios direktyvos 1 straipsnis „Tikslas ir taikymo sritis“ suformuluotas taip:

„1. Šia direktyva siekiama prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos funkcionavimo užtikrinant laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą tarp valstybių narių.

<…>

4. Ši direktyva nenustato papildomų privatinės tarptautinės teisės taisyklių ir joje nenagrinėjama teismų jurisdikcija.“

12 Minėtos direktyvos 2 straipsnyje „Apibrėžimai“ nustatyta:

„Šioje direktyvoje šios sąvokos turi tokią reikšmę:

a) „informacinės visuomenės paslaugos“ – tai paslaugos, apibūdintos [1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 98/34/EB, nustatančios informacijos apie techninius standartus ir reglamentus teikimo tvarką (OL L 204, 1998, p. 37; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 13 sk., 20 t., p. 337)], su pakeitimais, padarytais [1998 m. liepos 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/48/EB (OL L 217, 1998, p. 18; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 13 sk., 21 t., p. 8)], 1 straipsnio 2 dalyje;

b) „paslaugų teikėjas“ – tai bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, teikiantis informacinės visuomenės paslaugą;

c) „įsisteigęs paslaugų teikėjas“ – tai paslaugų teikėjas, kuris efektyviai [realiai] verčiasi ūkine veikla neribotą laiką naudodamasis nuolatine buveine. Vien techninių priemonių ir technologijų, reikalingų paslaugai teikti, buvimas ir naudojimas savaime nesudaro teikėjo buveinės;

<…>“

13 Šios direktyvos 3 straipsnyje „Vidaus rinka“ nurodyta:

„1. Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad informacinės visuomenės paslaugos, kurias teikia jos teritorijoje įsisteigęs paslaugų teikėjas, atitiktų toje valstybėje narėje taikomas nacionalines nuostatas, kurios priklauso koordinuojamai sričiai.

2. Valstybės narės negali dėl koordinuojamai sričiai priskiriamų priežasčių riboti laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės.

<…>“

Italijos teisė

14 Pagrindinėje byloje taikytinos redakcijos 2016 m. gruodžio 11 d. *Legge n. 232 – Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2017 e bilancio pluriennale per il triennio 2017–2019* (Įstatymas Nr. 232 dėl valstybės 2017 finansinių metų biudžeto projekto ir 2017–2019 m. daugiamečio biudžeto) (GURI, Nr. 297, 2016 m. gruodžio 21 d., GURI paprastasis priedas Nr. 57, toliau – 2016 m. įstatymas) 1 straipsnio 545 dalyje numatyta:

„Siekiant kovoti su mokesčių vengimu ir slėpimu, taip pat užtikrinti vartotojų apsaugą ir garantuoti viešąją tvarką, už kitų asmenų nei bilietų platinimo sistemų savininkai vykdomą bilietų į pramoginius renginius pardavimą ar aprūpinimą jais bet kokia kita forma, net jei tai daroma pagal konkrečią sutartį ar susitarimą, baudžiama nustatant draudimą vykdyti tokią veiklą ir 5 000–180 000 EUR administracinėmis baudomis, nebent ta veikla nėra pažeidimas, o tais atvejais, kai veikla vykdoma naudojant elektroninių ryšių tinklus, – pašalinant turinį 546 dalyje nustatytomis sąlygomis arba – sunkiausiais atvejais – užblokuojant interneto svetainę, per kurią buvo padarytas pažeidimas, nedarant poveikio ieškiniams dėl žalos atlyginimo. [AGCOM] ir kitos kompetentingos institucijos atlieka reikiamus tyrimus ir imasi veiksmų savo iniciatyva arba gavusios informacijos iš suinteresuotųjų asmenų. Tačiau nebaudžiama už retkartinį bilietų pardavimą į pramoginius renginius arba aprūpinimą jais bet kokia kita forma, kai tai atlieka fizinis asmuo, nesiekdamas komercinių tikslų."

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

15 *Viagogo*, kurios registruota buveinė ir rezidavimo vieta mokesčių mokėjimo tikslais yra Ženevoje, valdo interneto svetaines, kurių veikla grindžiama tarpininkavimu vartotojams, siekiant perparduoti bilietus į pramoginius ir sporto renginius. Kartais asmenys, įsigiję bilietų iš oficialių pardavėjų, pavyzdžiui, pasirodymų ar renginių organizatorių arba įgaliotųjų platintojų (pirminė rinka), nori juos perparduoti. *Viagogo* buvo sukurta siekiant suvesti pasiūlą ir paklausą bilietų pardavimo iš antrų rankų rinkoje (antrinė rinka).

16 Atsižvelgiant į tai, kaip greitai pirminėje rinkoje esantys bilietai išparduodami, be kita ko, dėl to, kad kai kurie naudotojai pasitelkia automatizuotas pirkimo programas, bilietų (ypač į didelio atgarsio sulaukiančius pasirodymus ar renginius) ieškančių asmenų skaičius nuolat augo, todėl atitinkamai antrinei rinkai skirtos interneto svetainės sulaukė tikros sėkmės.

17 Šiomis aplinkybėmis *Viagogo* iš interneto svetainių, valdomų per platformą, kurios priegloba užtikrinama Jungtinėse Amerikos Valstijose, iš anksto atrenka tam tikrą skaičių pasirodymų ar renginių. Pasirinkę atitinkamą pasirodymą arba renginį, bilietų turėtojai šiose interneto svetainėse gali siūlyti juos įsigyti. *Viagogo* suveda pardavėjus su potencialiais pirkėjais siūlydama papildomas paslaugas, pavyzdžiui, teikdama pagalbą telefonu ir elektroniniu paštu, programine įranga grindžiamus pasiūlymus dėl kainos ir automatizuotą bilietų į tam tikrus pasirodymus ar renginius reklamos skatinimo sistemą.

18 Kadangi šio sprendimo 16 punkte aprašytas reiškinys Italijoje pasiekė nerimą keliantį mastą, be kita ko, dėl to, kad lengva naudotis tokių interneto svetainių valdymu siekiant plauti iš neteisėtos veiklos gautus pinigus, o bilietų pardavimo antrinėje rinkoje kaina nebeturi jokio ryšio su kaina, už kurią šie bilietai siūlomi pirminėje rinkoje, Italijos teisės aktų leidėjas, be kita ko, priimdamas 2016 m. įstatymo 1 straipsnio 545 dalį, įgyvendino šiam reiškiniui pažaboti skirtą politiką.

19 Gavusi muzikos renginių organizavimo sektoriuje veikiančių bendrovių, bilietų į muzikos renginius pardavimo pirminėje rinkoje bendrovių ir profesinių asociacijų skundus, AGCOM patikrino *Viagogo* administruojamą interneto svetainę www.viagogo.it.

20 Po šio patikrinimo 2020 m. kovo 16 d. Sprendimu Nr. 104/20/CONS AGCOM skyrė *Viagogo* 3 700 000 EUR administracinę baudą. *Viagogo* buvo pareikšti kaltinimai dėl 37 pažeidimų, padarytų naudojantis šia interneto svetaine ir pateikiant nuorodą į tam tikrą socialinį tinklą, konkrečiai – dėl siūlymo 2019 m. kovo–gegužės mėn. pirkti bilietus į koncertus ir pasirodymus už didesnę nei nominalią kainą, nurodytą autorizuotose pardavimų svetainėse, nors šios bilietų platinimo sistemos *Viagogo* nepriklausė.

21 *Viagogo* pateikė *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacijaus regiono administracinis teismas, Italija) prašymą panaikinti šį sprendimą, o šis jį atmetė. Dėl pirmosios instancijos teismo sprendimo ji pateikė apeliacinį skundą *Consiglio di Stato* (Valstybės Taryba, Italija), t. y. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

22 Būtent tokiomis aplinkybėmis *Consiglio di Stato* (Valstybės taryba, Italija) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar pagal [Direktyvą 2000/31], ypač jos 3, 14 ir 15 straipsnius, siejamus su SESV 56 straipsniu, draudžiama taikyti valstybės narės teisės aktus dėl bilietų į renginius pardavimo antrinėje rinkoje, pagal kuriuos tokiam [Europos Sąjungoje] veikiančiam prieglobos platformos operatoriui, kaip apeliantė nagrinėjamoje byloje, draudžiama teikti tretiesiems asmenims skelbimo apie bilietų į renginius pardavimą antrinėje rinkoje paslaugas, paliekant šią veiklą tik pardavėjams, renginių organizatoriams ar kitiems subjektams, kuriems valdžios institucijos yra suteikusios teisę platinti bilietus pirminėje rinkoje naudojant sertifikuotas sistemas?

2. Ar pagal kartu aiškinamus SESV 102 ir 106 straipsnius draudžiama taikyti tam tikrus valstybės narės teisės aktus dėl bilietų į renginius pardavimo, pagal kuriuos visos su antrine bilietų rinka susijusios paslaugos (ypač tarpininkavimas) paliekamos tik pardavėjams, renginių organizatoriams ar kitiems subjektams, turintiems teisę platinti bilietus pirminėje rinkoje naudojant sertifikuotas sistemas, taip užkertant kelią informacinės visuomenės paslaugų teikėjams, kurie ketina veikti kaip prieglobos paslaugų teikėjai, kaip apibrėžta [Direktyvos 2000/31] 14 ir 15 straipsniuose, ypač kai, kaip nagrinėjamu atveju, taikant šią išlygą, pirminėje bilietų platinimo rinkoje dominuojančiam ekonominės veiklos vykdytojui leidžiama išplėsti savo dominavimą antrinėje tarpininkavimo paslaugų rinkoje?

3. Ar pagal ES teisės aktus, visų pirma [Direktyvą 2000/31], „pasyvaus prieglobos paslaugų teikėjo“ sąvoka gali būti vartojama tik tuo atveju, kai nevykdoma jokia veikla, susijusi su naudotojų paskelbto turinio filtravimu, atranka, indeksavimu, organizavimu, katalogavimu, kaupimu, vertinimu, naudojimu, keitimu, išgava ar populiarinimu, turint galvoje, kad šie veiksniai yra pavyzdiniai ir nebūtinai turi būti nustatyti visi kartu, nes *per se* turi būti laikomi reiškiančiais, kad paslauga valdoma pagal verslo principus ir (arba) kad taikomas tam tikras naudotojų elgesio vertinimo metodas, kuriuo siekiama padidinti jų lojalumą, ar prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui paliekama teisė įvertinti minėtų aplinkybių svarbą, kad, net ir susiklosčius vienai ar kelioms iš jų, paslaugos neutralumas, dėl kurio prieglobos paslaugų teikėjas kvalifikuojamas kaip pasyvus, galėtų būti laikomas dominuojančiu?“

Dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimtinumo

23 Pirmiausia primintina, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą priimtinas, kai yra būtinas sprendimui nacionalinio teismo nagrinėjamoje byloje priimti (2021 m. spalio 6 d. Sprendimo *Consorzio Italian Management* ir *Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 30 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija), o tai reiškia, kad šioje byloje turi būti taikomos Sąjungos teisės nuostatos, dėl kurių pateiktas šis prašymas.

24 Šiuo klausimu pažymėtina, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iškėlė tris klausimus dėl Direktyvos 2000/31 aiškinimo. Vis dėlto ši direktyva pagrindinėje byloje netaikytina *ratione personae*.

25 Remiantis Direktyvos 2000/31 1 straipsniu, ja siekiama prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos funkcionavimo užtikrinant laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą „tarp valstybių narių“. Taigi tai suponuoja, kad ši direktyva taikoma *ratione personae* tuomet, kai aptariamas paslaugas teikia tam tikros valstybės narės teritorijoje įsisteigę paslaugų teikėjai, kaip nurodyta minėtos direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje.

26 Šios direktyvos 2 straipsnio c punkte „įsisteigęs paslaugų teikėjas“ apibrėžiamas kaip paslaugų teikėjas, kuris realiai verčiasi ūkine veikla neribotą laiką naudodamasis nuolatine buveine, o toliau šioje nuostatoje patikslinama, kad vien techninių priemonių ir technologijų, reikalingų paslaugai teikti, buvimas ir naudojimas savaime nereiškia teikėjo buveinės.

27 Šiuo klausimu iš jurisprudencijos matyti, kad galimybė taikyti
Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 1 ir 2 dalis priklauso nuo to, ar nustatoma valstybė narė, kurios teritorijoje atitinkamas informacinės visuomenės paslaugų teikėjas yra faktiškai įsisteigęs, todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar paslaugų teikėjas tikrai yra įsisteigęs tam tikros valstybės narės teritorijoje. Nesant tokios įsisteigimo vietos, Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 2 dalyje nustatyta tvarka netaikoma (2012 m. kovo 15 d. Sprendimo *G*, C-292/10, EU:C:2012:142, 71 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

28 Be to, draudimas dėl koordinuojamai sričiai priskiriamų priežasčių riboti laisvę teikti Direktyvoje 2000/31 reglamentuojamas paslaugas taikomas, kaip matyti iš aiškios šios direktyvos 3 straipsnio 2 dalies formuluotės, tik paslaugoms „iš kitos valstybės narės“.

29 Tiesa, pagal 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimą (OL L 1, 1994, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 52 t., p. 3) Europos ekonominės erdvės (EEE) jungtinis komitetas 2000 m. spalio 27 d. Sprendimu Nr. 91/2000, iš dalies keičiančiu EEE susitarimo XI priedą (OL L 7, 2001, p. 13; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 5 t., p. 175), išplėtė Direktyvos 2000/31 taikymo sritį įtraukdamas EEE, todėl ši direktyva taikoma ir valstybėms, kurios yra šio susitarimo šalys. Tačiau Šveicarijos Konfederacija nėra viena iš jų. Be to, ES ir Šveicarijos mišrus komitetas, įsteigtas pagal EB ir Šveicarijos susitarimą, nėra priėmęs jokio sprendimo dėl minėtos direktyvos taikymo srities išplėtimo šiai trečiajai valstybei.

30 Neginčijama, kad *Viagogo* įsteigta Ženevoje, ten turi savo buveinę ir pagrindinę verslo vietą, nepaisant to, kad siūlo savo interneto svetainių versijas, prieinamas įvairiose Sąjungos valstybėse narėse, be kita ko, ir Italijoje. Taigi aptariamas paslaugas iš trečiosios valstybės teikia šios trečiosios valstybės teisės reglamentuojama bendrovė.

31 Darytina išvada, kad, priešingai, nei suponuoja prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, apeliantė pagrindinėje byloje negali remtis Direktyva 2000/31. Kadangi visi šio teismo klausimai pateikti dėl minėtos direktyvos, visas prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra nepriimtinas.

32 Be to, dėl pirmojo klausimo taip pat pažymėtina, kad *Viagogo* negali remtis ir SESV 56 straipsniu.

33 Jeigu tarptautinėje sutartyje arba susitarime nenumatyta kitaip, šis straipsnis netaikomas bendrovei, įsteigtai Sąjungai nepriklausančioje trečiojoje valstybėje, net jeigu ji teikia paslaugas, kuriomis gali naudotis tam tikrų valstybių narių piliečiai arba jose įsteigtos bendrovės (šiuo klausimu žr. 2015 m. gegužės 21 d. Sprendimo *Wagner-Raith*, C-560/13, EU:C:2015:347, 36 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

34 Nagrinėjamu atveju EB ir Šveicarijos susitarimo taikymo sritis neleidžia *Viagogo* remtis SESV 56 straipsnio galiojimu, nes šiame susitarime numatytas toks ypatumas, kad, atsižvelgiant į Šveicarijoje įsisteigusių paslaugų teikėjų prilyginimą tam tikros valstybės narės teritorijoje įsisteigusiems paslaugų teikėjams, yra nustatytas 90 dienų per kalendorinius metus laiko apribojimas.

35 EB ir Šveicarijos susitarimo 1 straipsnyje numatyta visų pirma „liberalizuoti trumpalaikių paslaugų teikimą“, o jo 5 straipsnio 1 dalyje Šveicarijos paslaugų teikėjams suteikiama „teis[ė] teikti paslaugas kitos Susitariančiosios Šalies teritorijoje ne ilgiau kaip 90 realaus darbo dienų“. Šio susitarimo I priede, kuris, remiantis susitarimo 15 straipsniu, yra neatskiriama jo dalis, įtvirtintas 17 straipsnis, pagal kurį draudžiami „bet kokie apribojimai teikti paslaugas tarpvalstybiniu mastu Susitariančiosios Šalies teritorijoje ne ilgiau kaip 90 realaus darbo dienų per vienerius kalendorinius metus“. Be to, pagal šio priedo 18 straipsnį jo 17 straipsnio nuostatos taikomos bendrovėms, įkurtoms pagal Bendrijos valstybių narių arba Šveicarijos Konfederacijos teisės aktus ir turinčioms registruotą buveinę, centrinės administracijos vietą arba pagrindinę verslo vietą susitariančiosios šalies teritorijoje. Galiausiai to paties priedo 21 straipsnyje aiškiai nurodyta, kad šios 90 dienų atitinka bendrą paslaugos teikimo trukmę, nesvarbu, ar tai būtų nenutrūkstama paslauga, ar viena po kitos teikiamos paslaugos.

36 Nagrinėjamu atveju iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad *Viagogo* teikia paslaugas ilgiau, nei numatyta EB ir Šveicarijos susitarime.

37 Visų pirma veikla, kurią paslaugų teikėjas vykdo išimtinai pasitelkdamas interneto svetaines, pagal savo pobūdį yra beveik nepertraukiama ar net nuolatinė. Konkrečiai kalbant, paskelbus pasiūlymą pirkti bilietus į konkretų pasirodymą ar renginį, potencialūs pirkėjai gali bet kada atsiliepti per atitinkamą interneto svetainę. Šiuo klausimu iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo pateiktos informacijos nematyti, kad apeliantės pagrindinėje byloje valdomos interneto svetainės veikla nuo pat jos sukūrimo kada nors buvo nutraukta; tai patvirtina Italijos vyriausybė, nurodžiusi, kad „tarpininkavimo paslaugas antrinėje rinkoje [*Viagogo*] nuolat teikia ištisus kalendorinius metus“.

38 Be to, iš pagrindinės bylos pirmojoje instancijoje pateiktos informacijos matyti, kad 2016 m. AGCOM jau buvo skyrusi sankciją *Viagogo* ir kad jos veikla nebuvo apribota laiko atžvilgiu.

39 Galiausiai 2020 m. kovo 16 d. AGCOM sprendimas, konkrečiai susijęs su 2019 m. kovo–gegužės mėn., t. y. 92 dienomis, priimtas dėl laikotarpio, viršijančio ES ir Šveicarijos susitarime numatytą maksimalią 90 dienų trukmę. Be to, iš pirmosios instancijos teismo

sprendimo pagrindinėje byloje matyti, kad paskutinis pardavimas, dėl kurio AGCOM atliko patikrinimą, įvyko 2019 m. rugsėjo 7 d., t. y. bet kuriuo atveju praėjus gerokai ilgesniam nei 90 dienų laikotarpiui, numatytam EB ir Šveicarijos susitarime.

40 Taigi *Viagogo* nepatenka į SESV 56 straipsnio taikymo sritį *ratione personae*, todėl pagrindinėje byloje negali remtis šio straipsnio pažeidimu, tad pirmasis klausimas, kiek jis susijęs su minėto straipsnio išaiškinimu, taip pat yra nepriimtinas.

41 Antra, dėl antrojo ir trečiojo klausimų Teisingumo Teismas išsamumo dėlei primena savo jurisprudenciją, pagal kurią prejudicinis klausimas yra nepriimtinas, jei nacionalinis teismas nesuteikia Teisingumo Teismui būtinos faktinės ir teisinės informacijos, kad šis galėtų naudingai atsakyti (2015 m. liepos 2 d. Sprendimo *Gullotta* ir *Farmacia di Gullotta Davide & C.*, C-497/12, EU:C:2015:436, 26 punktas).

42 Prašyme priimti prejudicinį sprendimą nacionalinis teismas, kalbėdamas apie antrąjį klausimą, niekur nenurodo nei priežasčių, paskatinusių jį kelti klausimą dėl SESV 102 ir 106 straipsnių išaiškinimo, nei ryšio, kurį jis nustatė tarp šių straipsnių ir konkrečiai 2016 m. įstatymo, priešingai, nei reikalaujama pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 94 straipsnio c punktą.

43 Visų pirma kiek tai susiję su SESV 102 ir paskesniais straipsniais, o konkrečiau su galimu piktnaudžiavimu dominuojančia padėtimi, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nenurodo jokių požymių, iš kurių būtų galima spręsti apie dominuojančią padėtį, kaip ji suprantama pagal 102 straipsnį, pagrindinės bylos aplinkybėmis (šiuo klausimu žr. 2013 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Ragn-Sells*, C-292/12, EU:C:2013:820, 41 punktą). Nieko nepasakyta nei apie tai, kaip tariamai pasireiškia šis piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi, nei kaip jį galėtų lemti 2016 m. įstatymas (šiuo klausimu žr. 2015 m. liepos 2 d. Sprendimo *Gullotta* ir *Farmacia di Gullotta Davide & C.*, C-497/12, EU:C:2015:436, 25 punktas).

44 Dėl trečiojo klausimo, kuris yra akivaizdžiai hipotetinis, primintina, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateikiamas ne dėl Teisingumo Teismo nuomonės bendro pobūdžio arba hipotetiniais klausimais, o dėl būtinybės veiksmingai išspręsti bylą (šiuo klausimu žr. 1981 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Foglia*, C-244/80, EU:C:1981:302, 18 punktą ir 2005 m. sausio 20 d. Sprendimo *García Blanco*, C-225/02, EU:C:2005:34, 28 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

45 Taigi, atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra nepriimtinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

46 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (septintoji kolegija) nusprendžia:

2022 m. sausio 27 d. nutartimi *Consiglio di Stato* (Valstybės Taryba, Italija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra nepriimtinas.

Parašai.